

Zvedla jsem oči a setkala se s Elliným pohledem. Znovu, tak jako už tolikrát, jsem uvažovala, co se *přesně* stalo, že mezi mojí matkou a babičkou vznikl takový odstup. Ta vzdálenost mezi nimi byla jako ledové pole, chladné a nezdolatelné, rozpolcené nepřekonatelnými puklinami, které mezi ně život vnesl.

Babi opět položila ruku na moji a znovu ji stiskla, tentokrát pevněji, a naléhavým hlasem řekla: „Prosím, Kendro. Můj čas se krátí. Prosím, napišeš můj příběh, než bude příliš pozdě, než na všechno zapomenu a nezbude už nikdo jiný, kdo by jej mohl vyprávět?“

Ještě jednou jsem se podívala na fotku na listu alba, na holčičku v úhledné bílé halence s proužkovanou školní kravatou. Rovné světlé vlasy měla stažené z čela plastovou čelenkou, tmavé oči plné záhad. A uvědomila jsem si, že babička tím ode mě pouze něco nežádá. Něco mi také nabízí. Možná nějaké vysvětlení. Jistě i přiblížení.

Pohlédla jsem na alba a uvědomila si, jak málo toho o životě babičky vím. Když jsem byla malá, kvůli oné roztržce s matkou jsem ji příliš často nevidala. S babičkou z Edinburghu jsem se začala vídat častěji, teprve když už jsem studovala na učitelku v Moray House při tamní univerzitě a pak se seznámila s Danem a provdala se za něj. Vlastní život se všemi nástrahami mě pohltil, a tak jsem ji nikdy nevnímala víc než jako postarší příbuznou, která občas kdesi v pozadí tížila moje svědomí, když Robbie s Jenny odjeli pryč nebo neměli čas.

Takže, musím přiznat, že mě vyhlídka prohlédnout si alba a probírat se obrázky z minulosti mojí matky a strýčka Robbieho docela lákala. Nepochybně mezi nimi budou i fotky dědečka, jehož jsem si z dětství vybavovala jen mlhavě. Zemřel, když mi bylo sedm. Pamatuju si dlouhou cestu z Londýna na sever na jeho pohřeb. Studený skotský kostelík, matku, jak vzlyká, otce, který není schopen ji utěšit, a pak linecký koláč a pomerančový džus doma

u babi Elly. Přes noc jsme tam nezůstali, i když místa bylo dost. „Radši přespíme u Robbieho,“ slyšela jsem mámu říkat tátovi hlasem najednou příliš vysokým a hlučným...

Obrátila jsem svoji pozornost k současnosti a zadívala se na babičku, která na mě hleděla s napůl tázavým a napůl povzbudivým výrazem.

„Tak dobře, jsme domluvené.“ Usmála jsem se na babi Ellu a ona se na mě s úlevou zářivě usmála.

„Doufala jsem, že budeš souhlasit! Tady jsou první dva nahrané pásky a řeknu Robbiemu, ať mi koupí ještě druhý takový přístroj, aby sis je mohla doma přehrávat.“ Na kupku alb v krabici položila objemnou obálku. „A Kendro, vyprávěj ten příběh po svém. Použij moje slova a obrázky, ale napiš ho správně. Využij ten svůj talent, aby si ho ostatní mohli přečíst a porozuměli mu.“

Znovu jsem pomalu přikývla. Také tentokrát jsem si byla jistá, že její slova v sobě nesou skrytou naléhavost.

A také jsem si v tom okamžiku uvědomila, že se na mě upírají a hodnotí mě dva páry očí: Elliny a z fotky v albu na mém klíně také oči mojí matky.